

Minister Klimatu i Środowiska

DOZE-BIO.0500.2.2026.IM
4474263.18449785.14864987
Warszawa, 27-07-2026

Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu RP

Dotyczy: odpowiedzi na interpelację Posła Stanisława Lamczyka (nr. K10INT18549).
Temat: Status prawny wodoru odnawialnego produkowanego z biogazu.

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z interpelacją nr. K10INT18549 Posła Stanisława Lamczyka przekazuję odpowiedź w zakresie kompetencji Ministra Klimatu i Środowiska.

Ad. 1

Zasady klasyfikowania paliw jako paliw odnawialnych lub biokomponentów zaawansowanych uwzględniają następujące ustawy:

- Ustawa z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz.U. 2025 poz. 901), która w art. 2 określa definicje ustawowe zawierające klasyfikację paliw o których mowa powyżej. Dodatkowo ww. ustawa określa zasady kwalifikowania paliw odnawialnych wykorzystywanych w transporcie, w tym realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego oraz potwierdzania spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju. Ustawa ma zatem zastosowanie nie tylko do biokomponentów (w tym biokomponentów zaawansowanych) i biopaliw ciekłych, ale również do „innych paliw odnawialnych” stosowanych w transporcie.

Na gruncie tej ustawy ocenia się m.in.:

- pochodzenie surowca,
 - spełnienie kryteriów zrównoważonego rozwoju,
 - możliwość zaliczenia paliwa jako „paliwa odnawialnego”,
 - możliwość uznania paliwa za zaawansowane biopaliwo, jeśli zostało wytworzone z surowców wskazanych w załącznikach implementujących przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (dyrektywy RED).
- Ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz.U. 2024 poz. 1361) definiuje pojęcia:
 - biogaz,
 - biogaz rolniczy,

- biometan.

Ponadto na podstawie powyższej ustawy ustala się czy biogaz stanowi odnawialne źródło energii, a więc czy wodór wytwarzany z tego biogazu może być traktowany jako paliwo odnawialne. Reguluje również zasady wydawania gwarancji pochodzenia dla wodoru odnawialnego, który może być wytwarzany z biogazu (np. w procesie reformingu lub zgazowania).

- Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. *Prawo energetyczne* (Dz. U. z 2026 r. poz. 43), która w art. 3 pkt 3d definiuje „wodór odnawialny” (a więc również wytworzony z biogazu).

W celu pełnej i właściwej interpretacji przedmiotowej definicji zastosowanej w ww. ustawie odnieść należy się również do ustawy o *odnawialnych źródłach energii*, w której znajduje się definicja odnawialnego źródła energii. Również definicja wodoru odnawialnego pochodzenia niebiologicznego uregulowana jest w w art. 3 pkt 3e ustawy – *Prawo energetyczne*.

Podkreślić należy jednak, że wodór wytworzony z biogazu nie będzie mógł być uznany za wodór odnawialny pochodzenia niebiologicznego – szczegółowe wyjaśnienia znajdują się w odpowiedzi na pytanie nr 2.

Ad. 2

W odpowiedzi na pytanie nr 2, wskazać należy na przyjęte do polskiego prawa definicje legalne poszczególnych rodzajów wodoru. Zgodnie z art. 3 pkt 3d ustawy – *Prawo energetyczne* wodór odnawialny, to wodór wytworzony z odnawialnego źródła energii. Definicja odnawialnego źródła energii określona jest z kolei w art. 2 pkt 22 ustawy o *odnawialnych źródłach energii*. Zgodnie z nią, odnawialne źródło energii to odnawialne, niekopalne źródła energii obejmujące m.in. energię otrzymywaną z biomasy, biogazu, biogazu rolniczego czy biometanu.

Interpretacja przywołanych powyżej definicji pozwala przyjąć, że wodór wytworzony z biogazu (również w procesie reformingu biogazu) jest wodorem odnawialnym zgodnie z polskim prawem.

Podkreślić należy, że na poziomie aktów prawa unijnego nie jest określona definicja wodoru odnawialnego. Prawodawstwo unijne posługuje się jedynie pojęciami wodoru niskoemisyjnego oraz wodoru jako paliwa odnawialnego pochodzenia niebiologicznego.

Ze względu na kryterium produkcji wodoru niskoemisyjnego, którego wartość energetyczna pochodzi ze źródeł nieodnawialnych (definicja zawarta w art. 2 pkt 11 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1788 z dnia 13 czerwca 2024 r. w sprawie *wspólnych zasad rynków wewnętrznych gazu odnawialnego, gazu ziemnego i wodoru*), wodór wytwarzany z biogazu nie będzie mógł być uznany za wodór niskoemisyjny.

Jeśli chodzi o wodór odnawialny pochodzenia niebiologicznego (wodór RFNBO), jego definicja zawarta jest w przepisach art. 3 pkt 3e ustawy – *Prawo energetyczne*. Zgodnie z jej brzmieniem, wodór RFNBO to wodór odnawialny wytworzony zgodnie z metodykami, o których mowa w przepisach rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2023/1184 oraz rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2023/1185. Powyższe oznacza, że przy

wytwarzaniu wodoru odnawialnego należy spełniać kryteria m.in. zasady dodatkowości, korelacji czasowej i korelacji geograficznej, aby mógł być uznany za RFNBO.

Jednocześnie system prawa unijnego określa ogólną definicję paliwa odnawialnego pochodzenia niebiologicznego w art. 2 pkt 36 dyrektywy RED – są to paliwa ciekłe i gazowe, których wartość energetyczna pochodzi ze źródeł odnawialnych innych niż biomasa.

Ze względu na fakt, iż biogaz wytwarzany jest w procesie beztlenowego rozkładu biomasy, uznać należy, że jego wartość energetyczna pochodzi z biomasy a zatem nie będzie spełniał definicji paliwa odnawialnego pochodzenia niebiologicznego.

Podsumowując zatem, zgodnie z obowiązującymi obecnie definicjami legalnymi wprowadzonymi zarówno na poziomie unijnym, jak również krajowym, wodór wytwarzany z biogazu (w tym w procesie reformingu biogazu) może być uznany za wodór odnawialny (zgodnie z krajową definicją), natomiast nie może być uznany za wodór odnawialny pochodzenia niebiologicznego (zgodnie z krajową oraz unijną definicją).

Pragniemy w tym kontekście również poinformować, że powyższe ma określony skutek w zakresie realizacji unijnych celów określonych w art. 22a ust. 1 dyrektywy RED, tj. celu zwiększenia roli energii odnawialnej w przemyśle.

Wodór wytworzony z biogazu, nie będąc paliwem odnawialnym pochodzenia niebiologicznego, nie może zostać zaliczony na poczet realizacji unijnego celu wykorzystania wodoru RFNBO do celów związanych z energią końcową i celów innych niż energetyczne w przemyśle, określonych na poziomie 42% do roku 2030 i 60% do roku 2035.

Ad. 3

Jak zostało wskazane w odpowiedzi na pytanie nr 2 w ustawie – *Prawo energetyczne* znajduje się definicja legalna wodoru odnawialnego pochodzenia niebiologicznego (wodoru RFNBO), która jest zgodna z wymogami określonymi na poziomie unijnym. Obejmuje ona wodór RFNBO będący paliwem odnawialnym pochodzenia niebiologicznego, spełniający szczegółowe wymogi wprowadzone w dwóch rozporządzeniach delegowanych Komisji (UE) 2023/1184 oraz 2023/1185.

Jednocześnie informujemy, iż w Ministerstwie Klimatu i Środowiska toczą się obecnie prace na temat sposobu wdrożenia do krajowego systemu prawnego unijnego celu w zakresie użycia wodoru RFNBO w przemyśle na poziomie 42% do roku 2030 oraz 60% do roku 2035. Podkreślić należy, że przedmiotowy cel jest znacznym wyzwaniem dla przedsiębiorców, w szczególności dla zakładów produkujących nawozy azotowe. Wprowadzone regulacje powinny zatem realizować cel dyrektywy RED przy jednoczesnym zapewnieniu zachowania konkurencyjności krajowego przemysłu, jak również bezpieczeństwa żywnościowego Polski.

Ad. 4

Na wstępie należy wyjaśnić, że Narodowy Cel Redukcyjny (NCR) został uchylony ustawą z dnia 21 lutego 2025 r. o *zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw* (Dz.U. 2025 poz. 303).

Mechanizm NCR miał swoje źródło w prawodawstwie unijnym, tj. w dyrektywie 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. *odnoszącej się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 93/12/EWG* (Dz. Urz. WE L 350 z 28.12.1998 r., str. 58), zwana dalej „dyrektywą FQD”, wymagając na podstawie art. 7a od państw członkowskich redukcji emisji gazów cieplarnianych w cyklu życia paliw transportowych o 6 % w stosunku do poziomu emisji z roku 2010 (bazowego).

Efektem implementacji dyrektywy FQD są m.in. przepisy, które wprowadziły NCR do ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. *o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw* (Dz. U. z 2024 r. poz. 1209, z późn. zm.).

Natomiast w dniu 18 października 2023 roku została przyjęta dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2413 z dnia 18 października 2023 r. *zmieniająca dyrektywę (UE) 2018/2001, rozporządzenie (UE) 2018/1999 i dyrektywę 98/70/WE w odniesieniu do promowania energii ze źródeł odnawialnych oraz uchylająca dyrektywę Rady (UE) 2015/652* (Dz. Urz. UE L 2023/2413 z 31.10.2023), która w art. 3 pkt 4 uchyla art. 7a dyrektywy FQD, tym samym znosząc obowiązek redukcji emisji gazów cieplarnianych, z którego wynikał obowiązek NCR.

W przeszłości NCR był realizowany w dużej mierze przez wykorzystanie biokomponentów w paliwach ciekłych i biopaliwach ciekłych, co jest również wymagane przez Narodowy Cel Wskaźnikowy (NCW) ustanowiony w ustawie *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych*. Należy także zauważyć, że dyrektywa 2023/2413 uchylająca obowiązek wynikający z art. 7a FQD określa restrykcyjne cele w zakresie zawartości odnawialnej energii w paliwach transportowych oraz redukcji emisji z tych paliw, co oznacza, że podmioty działające na rynku paliw będą zmuszone do zwiększenia wysiłków mających na celu zwiększenie OZE w paliwach transportowych, a co za tym idzie do ograniczenia emisji z tych paliw. Biorąc powyższe pod uwagę pojawiła się potrzeba uchYLENIA obowiązku NCR.

Natomiast zasady uwzględniania wodoru przy realizacji NCW określa ustawa *o biokomponentach i biopaliwach ciekłych*. Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 3d-3f oraz art. 1 ust. 1a tej ustawy regulacje obejmują m.in. realizację NCW oraz uwzględnianie innych paliw odnawialnych stosowanych w transporcie.

W tym miejscu należy sprostować treść odpowiedzi udzielonej na interwencję Posła Stanisława Lamczyka w zakresie kwalifikacji wodoru produkowanego z biogazu.

W odpowiedzi omyłkowo wskazano: „*Jak zostało wskazane w odpowiedzi na pytanie nr 3, wodór wywarzany z biogazu może być rozpatrywany w kontekście realizacji dwóch obowiązków wynikających z dyrektywy RED, tj. obowiązku użycia wodoru RFNBO w przemyśle, określonym w art. 22a ust. 1 dyrektywy RED oraz celu dekarbonizacji transportu, określonym w art. 25 ust. 1 tejże dyrektywy.*”

Natomiast prawidłowa interpretacja jest odmienna: wodór produkowany z biogazu nie jest kwalifikowany jako RFNBO, a zatem nie może być zaliczany do realizacji ww. obowiązku. Powyższa nieścisłość wynikała z omyłki redakcyjnej w treści odpowiedzi.

Jak zostało wskazane w odpowiedzi na pytanie nr 3, wodór wywarzany z biogazu może być rozpatrywany w kontekście realizacji dwóch obowiązków wynikających z dyrektywy RED, tj. obowiązku użycia wodoru RFNBO w przemyśle, określonym w art. 22a ust. 1 dyrektywy RED oraz celu dekarbonizacji transportu, określonym w art. 25 ust. 1 tejże dyrektywy.

Z brzmienia art. 22a ust. 1 dyrektywy RED wynika jednak, że do realizacji celu przemysłowego zalicza się jedynie wodór będący paliwem odnawialnym pochodzenia niebiologicznego. Ze względu na definicję legalną takiego paliwa, wodór wytwarzany z biogazu nie może być użyty do realizacji przedmiotowego celu.

W konsekwencji należy wskazać, że wodór wytwarzany z biogazu może potencjalnie zostać uwzględniony przy realizacji NCW oraz innych celów wynikających z dyrektyw RED, o ile spełnia wymagania określone w przepisach krajowych i unijnych, w szczególności dotyczące obowiązków wykazania kryteriów zrównoważonego rozwoju, ograniczenia emisji gazów cieplarnianych oraz certyfikacji pochodzenia surowców i paliw.

Jednocześnie możliwość zaliczenia takiego wodoru do realizacji szczególnych celów przewidzianych dla biokomponentów zaawansowanych wymaga każdorazowej oceny pochodzenia biogazu oraz wykorzystanych surowców pod kątem kryteriów określonych w załączniku IX do dyrektywy RED.

Ad. 5

W przypadku biokomponentów zaawansowanych podstawą do kwalifikacji surowców do wytwarzania wodoru jest art. 2 pkt 34 dyrektywy RED, zgodnie z którym biokomponenty zaawansowane są wytwarzane z surowców wymienionych w załączniku IX część A do dyrektywy RED. W Polsce przepis ten został wdrożony do krajowego prawodawstwa w ramach załącznika nr 1 do ustawy o *biokomponentach i biopaliwach ciekłych*.

Do surowców tych należą m.in.:

- słoma;
- obornik i gnojowica;
- osady ściekowe;
- biodegradowalna frakcja odpadów komunalnych;
- odpady i pozostałości z rolnictwa i leśnictwa;
- niektóre odpady przemysłu spożywczego;
- biomasa lignocelulozowa;
- niespożywczy materiał celulozowy.

Jeżeli biogaz został wytworzony z surowców wskazanych w załączniku do ustawy o *biokomponentach i biopaliwach ciekłych*, może on stanowić kwalifikowany surowiec do realizacji celów dotyczących obowiązkowego udziału biokomponentów zaawansowanych.

Odnosząc się do technologii kwalifikujących się do wytwarzania wodoru w tym momencie nie istnieje zamknięty katalog. Zarówno Dyrektywa RED jak również ustawa o *biokomponentach i biopaliwach ciekłych*, nie zawierają wykazu technologii jako warunku uzyskania określonego statusu paliwa. Regulacje opierają się przede wszystkim na:

- rodzaju wykorzystanego surowca,
- spełnieniu kryteriów zrównoważonego rozwoju,
- osiągnięciu wymaganej redukcji emisji gazów cieplarnianych,
- potwierdzeniu pochodzenia w systemie certyfikacji.

W przypadku wodoru przepisy rozróżniają przede wszystkim:

- wodór wytworzony z biomasy lub biogazu,

- wodór będący odnawialnym paliwem pochodzenia niebiologicznego (RFNBO).

Jak zostało wskazane w odpowiedzi na pytanie nr 2, definicja wodoru odnawialnego stanowi, iż jest to wodór wytworzony z odnawialnego źródła energii. Zgodnie z definicją odnawialnego źródła energii określonej w ustawie o odnawialnych źródłach energii, jest to odnawialne, niekopalne źródło energii obejmujące m.in. energię otrzymywaną z biomasy, biogazu, biogazu rolniczego czy biometanu.

Ad. 6

Zgodnie z dyrektywą RED wodór może zostać uznany za odnawialne paliwo pochodzenia niebiologicznego (Renewable Fuels of Non-Biological Origin, RFNBO), jeżeli jest wytwarzany przy wykorzystaniu energii ze źródeł odnawialnych pochodzenia niebiologicznego takich jak energia słoneczna czy wiatrowa.

W celu zapewnienia, że wytwarzanie wodoru rzeczywiście przyczynia się do transformacji energetycznej, Komisja Europejska przyjęła akty delegowane określające warunki, jakie muszą zostać spełnione, aby wodór mógł zostać zakwalifikowany jako RFNBO.

Kluczowe znaczenie ma rozporządzenie delegowane Komisji Europejskiej, które określa zasady kwalifikacji wodoru jako odnawialnego paliwa pochodzenia niebiologicznego. Dodatkowo zastosowanie znajduje rozporządzenie ustanawiające metodologię obliczania emisji gazów cieplarnianych, zgodnie z którym w przypadku wodoru RFNBO należy zapewniać co najmniej 70-procentową redukcję emisji gazów cieplarnianych w porównaniu z paliwami kopalnymi. Oznacza to, że dopiero łączne spełnienie wymogów rozporządzenia delegowanego oraz osiągnięcie wymaganej redukcji emisji GHG pozwala uznać daną partię wodoru za RFNBO w rozumieniu RED.

Przepisy wprowadzają również mechanizmy mające zagwarantować, że wodór odnawialny jest wytwarzany w okresach dostępności energii odnawialnej oraz w odpowiednim miejscu jej wytwarzania. W tym celu ustanowiono cztery podstawowe kryteria, które należy spełniać przy produkcji wodoru:

- **korelację czasową** - potwierdzającą, że produkcja wodoru odbywa się w czasie wytwarzania energii odnawialnej;
- **odnawialność** - czyli wykorzystanie energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych;
- **dotatkowość** - oznaczającą, że energia wykorzystywana do produkcji wodoru pochodzi z nowych instalacji OZE, a nie ogranicza podaży energii odnawialnej dostępnej dla innych odbiorców;
- **korelację geograficzną** - zapewniającą odpowiednie powiązanie miejsca produkcji energii odnawialnej z miejscem produkcji wodoru.

Producent wodoru ma obowiązek wykazać, że każda partia paliwa spełnia wskazane wymagania. W praktyce wymaga to uzyskania certyfikacji w ramach dobrowolnych systemów uznanych przez Komisję Europejską, które umieszczone zostały na stronie: https://energy.ec.europa.eu/topics/renewable-energy/bioenergy/voluntary-schemes_en. Systemy te funkcjonują obecnie w zakresie potwierdzania zgodności z kryteriami zrównoważonego rozwoju określonymi w art. 29 dyrektywy RED i opierają się na niezależnej weryfikacji całego łańcucha dostaw.

Odrębną kategorię stanowi wodór wytworzony z biogazu lub biometanu. W takim przypadku jego kwalifikacja jako paliwa odnawialnego lub zaawansowanego biopaliwa

zależy przede wszystkim od rodzaju wykorzystanego surowca, zastosowanej technologii, spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju oraz właściwej certyfikacji.

Producent jest zobowiązany udowodnić, że wykorzystywany biogaz został wytworzony z biomasy spełniającej definicje zawarte w dyrektywie RED oraz w krajowych przepisach dotyczących biokomponentów i biopaliw ciekłych. Biogaz jest bowiem uznawany za paliwo gazowe wytworzone z biomasy, a biomasa obejmuje biodegradowalną część produktów, odpadów i pozostałości pochodzenia biologicznego. Ponadto cały łańcuch dostaw należy objąć systemem identyfikowalności (mass balance), umożliwiającym prześledzenie pochodzenia surowca od miejsca jego pozyskania do momentu wytworzenia końcowego produktu. W tym celu funkcjonują również unijne rozwiązania dotyczące ewidencji i monitorowania paliw odnawialnych.

Aby wodór wytwarzany z biogazu lub biometanu mógł zostać zaliczony do realizacji celów w zakresie odnawialnych źródeł energii lub korzystać z systemów wsparcia, należy wykazać spełnienie kryteriów zrównoważonego rozwoju. Obejmują one w szczególności ochronę terenów o wysokiej wartości przyrodniczej, ochronę obszarów zasobnych w węgiel, takich jak torfowiska i tereny podmokłe, wykazanie wymaganej redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz potwierdzenie prawidłowego pochodzenia biomasy.

Wodór wytworzony z biogazu lub biometanu jest zatem kwalifikowany jako paliwo odnawialne pochodzące z biomasy, pod warunkiem spełnienia wymogów dyrektywy RED oraz krajowych przepisów dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych. Zgodnie z art. 28b ust. 1 ustawy o *biokomponentach i biopaliwach ciekłych* redukcja emisji gazów cieplarnianych powinna wynosić co najmniej:

- 50% dla instalacji eksploatowanych 5 października 2015 r. lub wcześniej,
- 60% dla instalacji oddanych do eksploatacji od 6 października 2015 r. do 31 grudnia 2020 r.,
- 65% dla instalacji oddanych do eksploatacji od 1 stycznia 2021 r.

Spełnienie tych progów należy wykazać zgodnie z metodologią określoną w obowiązujących przepisach.

Status biokomponentu zaawansowanego zależy natomiast od rodzaju surowca wykorzystanego do wytwarzania biogazu – szczegóły wyjaśniono w ramach odpowiedzi nr 5.

Podsumowując, wodór może zostać zakwalifikowany jako RFNBO, gdy jest wytworzony z odnawialnej energii elektrycznej i spełnia wymogi dotyczące dodatkowości, odnawialności oraz korelacji czasowej i geograficznej, a także osiąga co najmniej 70% redukcję emisji gazów cieplarnianych. Natomiast wodór wytworzony z biogazu lub biometanu kwalifikowany jest jako paliwo odnawialne pochodzące z biomasy, a w przypadku wykorzystania surowców wskazanych w załączniku do ustawy o *biokomponentach i biopaliwach ciekłych* może dodatkowo uzyskać status biokomponentu zaawansowanego. Kluczowym elementem w obu przypadkach jest udokumentowanie zgodności z wymaganiami prawnymi oraz uzyskanie odpowiedniej certyfikacji potwierdzającej spełnienie kryteriów zrównoważonego rozwoju i redukcji emisji gazów cieplarnianych.

Ad. 7

Uprzejmie informujemy, iż organy administracji publicznej nie są kompetentne w zakresie wydawania wiążących interpretacji czy opinii dotyczących przepisów prawnych.

W związku z powyższym, nie istnieją krajowe wytyczne, które określają kwalifikacje prawne wodoru wytworzonego z biogazu.

Podkreślić należy w tym kontekście, że Ministerstwo Klimatu i Środowiska postuluje podejście stawiające na neutralność technologiczną w zakresie wodoru. Oznacza to dopuszczenie również innych, opartych na odnawialnych źródłach energii, źródeł wytwórczych energii elektrycznej używanej do wytwarzania wodoru.

Ad. 8

Ministerstwo Klimatu i Środowiska prowadzi obecnie prace legislacyjne związane z wdrożeniem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2413 realizowane w szczególności w ramach dwóch projektów ustaw:

- ustawy o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw (UC106), którego celem jest wdrożenie przepisów obejmujących rozwiązania w zakresie udziału energii odnawialnej w transporcie, rozwoju paliw odnawialnych i niskoemisyjnych oraz mechanizmów realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego (NCW);

Polska jest zobligowana do wdrożenia art. 25 ust. 1 dyrektywy RED, zgodnie z którym państwa członkowskie są zobowiązane do zwiększania udziału energii odnawialnej w transporcie poprzez rozwój biokomponentów zaawansowanych oraz biogazu wytwarzanego z surowców wymienionych w załączniku IX część A do dyrektywy RED oraz paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego (RFNBO). W związku z tym projekt UC106 przewiduje dostosowanie krajowych regulacji do wymogów ww. dyrektywy, w szczególności poprzez podniesienie celów OZE w transporcie, rozwój paliw produkowanych z odpadów i pozostałości oraz zwiększenie wykorzystania paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego.

Projekt zakłada również osiągnięcie w 2030 r. co najmniej 5,5% udziału zaawansowanych biokomponentów oraz RFNBO, przy czym udział RFNBO ma wynosić co najmniej 1%. Projektowane regulacje przewidują ponadto utrzymanie mechanizmów wspierających wykorzystanie paliw odnawialnych, w tym m.in. możliwości stosowania mnożników dla biokomponentów zaawansowanych, energii elektrycznej z OZE wykorzystywanej w transporcie oraz wybranych kategorii paliw odnawialnych wykorzystywanych w sektorach lotniczym i morskim.

- ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (UC118) obejmującego pozostałe obszary implementacji dyrektywy RED, w szczególności rozwój odnawialnych źródeł energii, uproszczenie procedur administracyjnych dla inwestycji OZE, zmiany w sektorze ciepłownictwa i chłodnictwa oraz rozwiązania wspierające integrację OZE z systemem energetycznym.

W zakresie harmonogramu prac należy wskazać, że wskazane projekty UC106 oraz UC118 pozostają elementem procesu implementacji dyrektywy RED do polskiego porządku prawnego.

Na obecnym etapie nie jest możliwe wskazanie ostatecznego terminu wejścia w życie regulacji, gdyż zależy to od dalszego przebiegu procesu legislacyjnego.

Z wyrazami szacunku

Urszula Zielińska
Sekretarz Stanu
Ministerstwo Klimatu i Środowiska
/ – podpisany cyfrowo/

Do wiadomości:

1. Departament Spraw Parlamentarnych, KPRM